

W wypadku postępowań prowadzonych w oparciu o art. 64 ustawy o pomocy społecznej, wydanie rozstrzygnięcia na podstawie tego przepisu powinno być bowiem poprzedzone wyjaśnieniem okoliczności sprawy w zakresie sytuacji rodzinnej i dochodowej wnioskodawcy, w szczególności zaś przesłanek wymienionych w pkt 1-7 tego przepisu, oraz jej analizą z zachowaniem wymogów proceduralnych przewidzianych w k.p.a.

Organ powinien zatem szczegółowo rozważyć kwestię istnienia bądź nieistnienia w konkretnej sprawie szczególnych okoliczności uzasadniających skorzystanie z omawianej instytucji oraz okoliczności uzasadniające zakres jej ewentualnego zastosowania, co następnie powinno znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji.

Brzmienie art. 64 ustawy, potwierdza uznaniowy charakter wydawanego na jego podstawie rozstrzygnięcia o zwolnieniu osoby z opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej w całości lub w części. Oznacza to, że wybór sposobu załatwienia tego rodzaju wniosku zależy wyłącznie od woli organu właściwego do ustalenia tej opłaty, co nie może jednak oznaczać dowolności wydanego w wyniku jego rozpatrzenia rozstrzygnięcia. Wyjaśnić przy tym należy, że sądowa kontrola decyzji w sprawie zwolnienia z przedmiotowej opłaty, a więc opartych na uznaniu administracyjnym, jest ograniczona wyłącznie do oceny, czy w sprawie zachodzą warunki materialnoprawne uzasadniające skorzystanie przez organ administracji z przysługujących mu uprawnień oraz czy wydanie decyzji zostało poprzedzone prawidłowo przeprowadzonym postępowaniem, z zachowaniem przepisów procedury administracyjnej.

Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że organy rozważały jako podstawę zwolnienia skarżącego z przedmiotowej opłaty okoliczności wskazane art. 64 pkt 2 ustawy, dotyczące sytuacji, w której występują uzasadnione okoliczności, zwłaszcza długotrwała choroba, bezrobocie, niepełnosprawność, śmierć członka rodziny, straty materialne powstałe w wyniku klęski żywiołowej lub innych zdarzeń losowych, a ponadto okoliczności wskazane w art. 64 pkt 7 odnoszące się do sytuacji, gdy osoba obowiązana do wnoszenia opłaty wykaże, w szczególności na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku, rażące naruszenie przez osobę kierowaną do domu pomocy społecznej lub mieszkańca domu obowiązku alimentacyjnego lub innych obowiązków rodzinnych względem osoby obowiązanej do wnoszenia opłaty.

Odmawiając zwolnienia organy orzekające przyjęły zaś, że skarżący nie wykazał, iż w sprawie zostały spełnione powyższe przesłanki. W ich ocenie, skarżący nie posiada żadnych dokumentów wskazujących na swą sytuację zdrowotną, samodzielnie kupuje leki na alergię (niepotwierdzoną przez lekarza), nie posiada również umowy regulującej kwestię najmu mieszkania ani też dokumentów potwierdzających zaniechania obowiązków rodzinnych ze strony dziadka. Jednocześnie zdaniem Kolegium, jedynym dokumentem wskazującym na brak poprawnych relacji rodzinnych jest załączony przez inną z osób zobowiązanych akt notarialny z dnia 21 listopada 2019 r., wskazujący na "fakt wydziedziczenia - pozbawienia prawa do zachowku".

Wskazana przez skarżącego okoliczność dotycząca braku kontaktu z dziadkiem i rażące naruszanie przez niego obowiązków rodzinnych w zderzeniu z załączonym aktem notarialnym poddaje w wątpliwość przedstawione przez skarżącego stanowisko w sprawie, a żadnych innych dokumentów potwierdzających okoliczności uniemożliwiające mu wniesienie przedmiotowej opłaty skarżący nie przedstawił.

Tak prezentujące się stanowisko organów w niniejszej sprawie nie zasługuje na aprobatę. W szczególności zastrzeżenia Sądu budzi kwestia stwierdzenia, że skarżący nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających zaniechania obowiązków rodzinnych ze strony dziadka J.S. Dokonana w

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: niedziela, 25, grudzień 2022 13:47

Patrycja Grebla-Tarasek

Odsłony: 687

---

tym kontekście analiza akt kontrolowanej sprawy bezspornie dowodzi bowiem, że w toku postępowania skarżący wnioskował o przeprowadzenie wywiadu środowiskowego z dziadkiem na okoliczność ich wzajemnych relacji i kontaktów.

Organy orzekające w sprawie przedwcześnie przyjęły, że skarżący nie wykazał spełnienia przesłanki zwolnienia, o której mowa w art. 64 ust. 7. Zdaniem Sądu, ocena dostępnego w aktach materiału dowodowego w tym zakresie przekroczyła granice swobodnego uznania w tej sprawie. Stąd też uznać należało, że dokonane przez organ pierwszej instancji ustalenia, które utrzymując w mocy decyzję tego organu podzieliło Kolegium, nie wyjaśniły powyższych kwestii mających istotne znaczenie dla prawidłowości rozstrzygnięcia sprawy, na co zresztą trafnie zwrócił uwagę skarżący w toku postępowania administracyjnego, jak i również w skardze. Ponadto prawidłowość i rzetelność powyższych ustaleń organu wymagała konfrontacji z argumentacją skarżącego.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 24 listopada 2022 r., sygn. II SA/Łd 721/22

Źródło: [CBOSA](#)